

PREGS I PREGUNTES

El cadàver rialler

Fa ben pocs dies ens ha arribat la notícia, gairebé simultània, de la mort de dues persones de la mateixa edat. Ramón Serrano Suñer i Leni Riefenstahl no solament han viscut l'envejable xifra de 101 anys, sinó que, a més, han gaudit d'una ben saludable claredat mental fins al final dels seus dies. Una lucidesa que la realitzadora i fotògrafa alemanya va haver d'utilitzar a fons per intentar demostrar que no havia tingut mai la intenció de servir l'aparell de propaganda del règim nazi. Aquesta acusació li va costar quatre detencions, la confiscació de tots els seus béns i un judici, del qual va resultar absoluta, tot i que amb la consideració formal de "simpatitzant" del nazisme. En fi, el cas és que Leni Riefenstahl va passar la major part de la seva vida purgant, d'una manera o altra, unes culpes que mai no es van acabar de demostrar.

Ramón Serrano Suñer, en canvi, va passejar-se com a jerarca feixista per tot Europa i va fer-se totes les fotos amb Hitler i Mussolini que li va donar la gana. Va condemnar milers de catalans i d'espanyols republicans a morir en els camps de concentració nazis, va exigir i obtenir l'extradició del president Companys, que va ser afusellat per ordre del seu govern, com tantes altres persones. Després va dedicar-se a fer-se ric i a escriure un article setmanal a l'Abc. De fet, una temporada que vaig viure a Madrid me'l trobava els diumenges al parc del Retiro llegint plàcidament la premsa dominical mentre prenia el solet de la primavera.

Ni que hagués viscut 150 anys no haguéssim aconseguit portar aquest fill de puta davant d'un tribunal. Es deu estar rient de nosaltres des de l'infern.

Salvador Cot

La crònica

El tremolor de València i la velocitat del TGV

Dilluns, 15 de setembre

Anàlisis diferents en el si del PSM. Un nombrós grup de militants del PSM enllesteixen i passen a tots els seus companys un informe-anàlisi dels resultats electorals i sobre la futura estratègia que contradiu radicalment el que el secretari general, Mateu Morro, ha presentat a la comissió executiva. El grup "crític", que s'autodenomina "renovador", pretén un canvi de direcció i d'estratègia general. L'objectiu és el congrés de novembre del 2004, on, si no hi ha acord entre els grups, es podria produir un xoc entre dues candidatures per la secretaria general i la comissió executiva del partit.

Contra Estellés. El PP de la Llosa de Ranes ha restituit en el seu urbanisme els noms de dos vells feixistes. En sessió plenària, va resoldre canviar el nom del carrer que hi havia dedicat al poeta Vicent Andrés Estellés, pel de General Abriat —que és com es deia en temps predemocràtics—, un antic comandament de Franco. I el nom de Mestre Lacomba —un mestre republicà— pel de Ramon Beneyto, personatge franquista.

Dimarts, 16 de setembre

València tremola. Un terratrèmol de 4,3 graus provoca l'alarma a València, tot i que no produeix danys materials. Un segon tremolor de terres de 3,4 graus va sacsejar zones de l'Horta i la Ribera. Realment es van produir tot un seguit de rèpliques del terratrèmol principal que elevaren a la xifra de vint-i-un els moviments sísmics detectats a València des del dimarts. Tota una sorpresa sense horror.

Dimecres, 17 de setembre

Eurobank esquitxa. L'escàndol financer d'Eurobank ha entrat de ple en el confrontament polític. La setmana passada, tant el ministre d'Economia, Rodrigo Rato, com el governador del Banc d'Espanya, Jaime Caruana, van haver de donar explicacions en el Congrés sobre

la fallida d'aquesta entitat d'estalvis i fer front als retrets de falta de celeritat en la intervenció d'aquesta entitat financera. Rato va aprofitar per confirmar que Francesc Homs, el conseller d'Economia de la Generalitat de Catalunya, coneixia des del mes de febrer l'operativa irregular d'Eurobank relacionada amb les mútues catalanes Norton Life i Caja Hipotecaria Catalana Mutua, que no van ser intervingudes fins al 27 d'agost. Un comportament irregular que també tenia ben estudiat el Banc d'Espanya, després de cinc anys d'inspeccions. Segons Jaime Caruana, el Banc d'Espanya no pot impedir en tots els casos la fallida d'un banc. És cert, però de què serveix tant coneixement per a uns i altres si al final no s'ha pogut evitar que Eurobank es beneficiés fraudulentament dels dipòsits de molts inversors?

Dijous, 18 de setembre

Que arriba el TGV! És la cinquena vegada que el Ministeri de Foment ho anuncia i sembla que ara ja va de veres. La línia d'alta velocitat Madrid-Saragossa-Lleida començarà a funcionar aquest 11 d'octubre. Han passat deu mesos des de la data inicialment prevista, però el retard és només un dels nombrosos despropòsits que acumula aquest projecte. En primer lloc, els trens circularan a una velocitat màxima de 200 km/h i no a 350, com havia promès el Ministeri de Foment. Per tant, l'alta velocitat s'ha quedat en no tan alta. De fet, el TGV de Lleida serà més lent que els Talgo i els Intercity que fan ara el servei de Madrid a Barcelona i que l'Euromed, que uneix Barcelona i Alacant, ja que tots dos arriben en alguns trams als 220 km/h. Es preveu que la durada del trajecte entre Lleida i Madrid sigui de 2 hores i 40 minuts, però encara no se sap del tot segur perquè dependrà de les aturades que s'incloguin en el trajecte. I al preu "mòdic" de 54 euros, gairebé 9.000 de les antigues pessetes. Els usuaris, inicialment,

A València hi va haver un terratrèmol i tot un seguit de rèpliques d'aquest sisme principal que van causar alarma i sorpresa, però no pànic. El TGV Lleida-Madrid començarà a funcionar el pròxim 11 d'octubre. Aquesta és, almenys, la cinquena vegada que s'intenta inaugurar aquest trajecte. Amb el temps, l'alta velocitat acaba sent més lenta que els Talgo.

no podran parlar per telèfon mòbil perquè encara no s'ha instal·lat la infraestructura necessària. I, a hores d'ara, es desconeix la freqüència dels trens. Un paradigma, sens dubte, de les obres emblemàtiques que és capaç de dur a terme el Govern del PP i que acostumen a arribar força rebaixades.

Galeries de festa. Les galeries d'art de Palma, així com algunes de fora de la capital, celebraren la setena edició de la Nit de l'Art, una mena d'intent de popularitzar la creació artística. Naturalment, la processó de polítics, deixant-se veure i fotografiar, acabà topant mediàticament el suposat motiu de la trobada. No consta si és una activitat cultural popular, el que sí que és segur és que va ser la primera demostració social massiva del nou poder: batlessa de Palma, regidors, conseller del Consell, membres del Govern... el *tout* PP es deixà fotografiar. Excepte Matas, que com ja és costum en el president, manté un perfil sociopolític

de levitació per sobre de la realitat illenca. Això sí, a la boda de la filla de Florentino Pérez, dies abans, no hi faltà.

Tota la setmana

Mort a la Vila. Dos accidents en una setmana amb tres operaris morts i dos ferits. Aquest és el balanç que s'ha enregistrat en la construcció d'un complex hotel·ler de 7.000 places a la Vila Joiosa (Marina Baixa), obres sobre les quals pesaven ordres administratives de paralització. I pesaven, entre altres aspectes, perquè s'havien alçat vint plantes quan només hi havia autorització per a deu. Les morts dels treballadors no van ser suficients perquè l'alcalde, José Miguel Llorca, del PP, ordenara a la policia que paralizara aquestes accions il·legals. Hagué de ser la Generalitat qui ho fera. La paradoxa més espantosa d'aquest cas és que l'Ajuntament ja havia dictat set decrets de paralització dels treballs, però l'alcalde no els havia executat.

Violència contra les dones

En el mes d'agost Irene Khan va presentar a Mèxic un informe redactat per Amnistia Internacional, denominat "Morts intolerables". S'hi arrelleguen les reclamacions de familiars de les víctimes, defensors de drets humans, advocats i algunes ONG, que denuncien l'assassinat de 370 dones i més de 70 desaparegudes en Ciudad Juárez des del 1993 fins al 2003. Al llarg d'aquesta dècada, la negligència ha presidit l'actuació de jutges i policies: la destrucció de proves, el retard en la investigació, la pressió sobre les famílies per evitar les denúncies... han estat la tònica general. L'única cosa que se sap amb certesa és que el perfil de les agredides coincideix: es tracta de dones joves pobres, treballadores o estudiants, que en molts casos van ser, a més a més, objecte d'agressions sexuals, tortures i mutilacions. El més escandalós és que el procés de denúncia ha estat interferit per l'estat mateix, la qual cosa mostra l'escàs compromís del Govern mexicà amb la defensa dels drets humans. Aquesta notícia sobre "les assassinades de Ciudad Juárez", difosa des de fa temps per les xarxes alternatives de les organitzacions feministes, no ha tingut el ressò que es mereix en els mitjans de comunicació de masses, molt ocupats amb les truculències anodines i més o menys falsejades dels personatges de la premsa rosa, ni tampoc ha rebut l'atenció dels governs que es proclamen compromesos amb la causa de la democràcia, el que crea una doble cortina de fum i silenci al voltant d'una situació intolerable i insostenible, i demostra el cinisme d'aquells que en les conferències internacionals diuen apostar per la igualtat i després, en realitat, encobreixen la violència de gènere.

Glòria Marcos

